

114

7/к.з. 7/2001
19.04.2001 г.

НАЦИОНАЛНА РАЗУЗНАВАТЕЛНА СЛУЖБА

Рег. № 151 екз. №
18.04.2001 г.

*→ На 2-и Бенел
като си съавторство
за и тук да отидат
20-04-2001*

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТ А Н О В И Щ Е

от НАЦИОНАЛНАТА РАЗУЗНАВАТЕЛНА СЛУЖБА
по конституционно дело N 7/2001 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Националната разузнавателна служба взе активно участие в работата на Комисията по национална сигурност при обсъжданията по проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за достъп до документите на бившата Държавна сигурност между първо и второ четене в Народното събрание. Позицията на службата да бъдат предвидени законови гаранции за защита на националната сигурност на Република България в значителна степен намери отражение в приетия Закон за изменение и допълнение на Закона за достъп до документите на бившата Държавна сигурност. Един такъв закон в една или друга степен оказва

отрицателно влияние по отношение на обществените отношения, свързани с националната сигурност на страната, но поради необходимостта за реализиране на конституционното право за получаване и разпространяване на информация без то да е насочено срещу правата и доброто име на гражданите, националната сигурност и обществения ред беше приет Закона за достъп до документите на бившата Държавна сигурност, който с изключение на отделни текстове не беше обявен за противоконституционен от Конституционния съд на Република България.

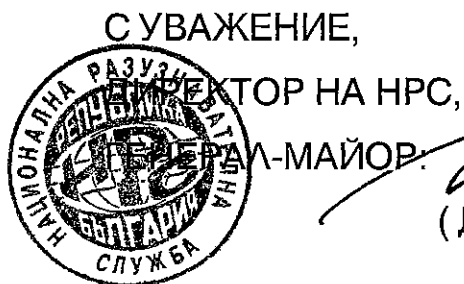
Законът за изменение и допълнение на Закона за достъп до документите на бившата Държавна сигурност разширява обхвата на досега действащия закон, но по същество регламентира същите обществени отношения, което означава, че не би следвало да противоречи на разпоредбите на Конституцията. От друга страна в този закон отделни текстове дават възможност за различно тълкуване, което неминуемо ще доведе до сериозни затруднения при прилагането им. В тази връзка типични примери са ал.4 на чл.4д, която изисква в мотивиран писмен доклад с обоснована необходимост за неразкриване името на лице да не се посочват данни, от които може да се установи неговата самоличност, а в следващата ал.5 по решение на комисията по чл.4, ал.1 на нейни членове се предоставят документи, които не се разкриват и общата им връзка с чл.4ж, ал.2, която задължава директорът на всяка служба по искане на комисията по чл.4, ал.1 да предоставя данните във връзка с всеки мотивиран доклад „ без тези, от които може да се установи самоличността на лицето, на засегнати и на трети лица.“ Друг такъв типичен пример са текстовете на чл.9а, точки 3, 4 и 5, които дават възможност да се прилагат за всички документи създадени до 25.02.1991 г., съхранявани в архивите на съвременните служби за разузнаване или

сигурност без да се вземе предвид обстоятелството, че са свързани с процес на дейност, което прави немалка част от тях актуални и към днешна дата, т.е. имащи пряко отношение към националната сигурност на съвременна България.

Текстът на параграф 2а, ал.2 от Допълнителните разпоредби, изменен и допълнен с параграф 23 от закона противоречи изцяло на целите и периода от време, предвидени в чл.1, ал.1, като засяга правата на щатните и нещатните сътрудници на действащите български служби за разузнаване и сигурност, включително и тези, които нямат нищо общо с бившата Държавна сигурност или бившето Ру на ГЩ, да могат да заемат публична длъжност по ал.1, т.1 на същия параграф. Този текст освен, че противоречи и на чл.199 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България нарушава разпоредбата на чл.6, ал.2 от Конституцията за равенство на гражданите пред закона и недопускане на никакви ограничения на правата или привилегии, основани на лично и обществено положение. Обявяването текста на параграф 2а, ал.2 за противоконституционен ще възстанови провъзгласеното от Конституцията равенство на гражданите и ще премахне посочените законови противоречия.

17.04. 2001 г

София

(Д.Гяуров)